

DEN EUROPÆISKE UNION

EUROPA-PARLAMENTET

RÅDET

Strasbourg, den 17. juni 2026
(OR. en)

2023/0250(COD)
LEX 2524

PE-CONS 11/1/26
REV 1

JAI 223
COPEN 53
DROIPEN 32
FREMP 62
SOC 91
CODEC 286

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
OM ÆNDRING AF DIREKTIV 2012/29/EU
OM MINIMUMSSTANDARDE FOR OFRE FOR KRIMINALITET
MED HENSYN TIL RETTIGHEDER, STØTTE OG BESKYTTELSE
OG OM ERSTATNING AF RÅDETS RAMMEAFGØRELSE 2001/220/RIA**

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2026/...

af 17. juni 2026

om ændring af direktiv 2012/29/EU om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 2, litra c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure², og

ud fra følgende betragtninger:

¹ EUT C, C/2024/1592, 5.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/1592/oj>.

² Europa-Parlamentets holdning af 21.5.2026 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.6.2026.

- (1) For at sikre, at ofre for kriminalitet får passende information, støtte og beskyttelse og kan deltage i straffesager, har Unionen vedtaget Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU³.
- (2) I arbejdsdokumentet af 28. juni 2022 om evaluering af direktiv 2012/29/EU har Kommissionen konkluderet, at selv om direktiv 2012/29/EU i det store og hele har givet de forventede fordele og påvirket ofres rettigheder positivt, er der fortsat specifikke problemer i forbindelse med ofres rettigheder i henhold til nævnte direktiv. De konstaterede mangler omfatter utilstrækkelig mulighed for at få adgang til information, at få adgang til støtte og beskyttelse i overensstemmelse med det enkelte offers individuelle behov, at deltage i straffesager eller at modtage en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden under straffesagen. Denne revision af direktiv 2012/29/EU har til hensigt at reagere på de mangler, der er påvist i evalueringen og i talrige høringer.
- (3) Ofre, der oplever intersektionel forskelsbehandling, har en øget risiko for at lide skade som følge af sekundær og gentagen viktimisering. Det er derfor vigtigt, at medlemsstaterne ved gennemførelsen af direktiv 2012/29/EU imødekommer de særlige behov hos ofre, der er berørt af intersektionel forskelsbehandling.

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

- (4) For at sikre omfattende kommunikationskanaler, der tager hensyn til kompleksiteten af ofrenes behov i forbindelse med deres ret til adgang til information, bør alle ofre, uanset hvor i Unionen og under hvilke omstændigheder forbrydelsen fandt sted, have adgang til en hjælpelinje for ofre via det EU-dækkende telefonnummer 116 006. Indførelsen af dette EU-dækkende telefonnummer bør ikke berøre eksisterende nationale telefonnumre, herunder numre for hjælpelinjer, der drives af ikkestatslige organisationer. Ud over telefonisk adgang bør hjælpelinjer for ofre stilles til rådighed via andre informations- og kommunikationsteknologier, herunder onlineapplikationer og websteder. Sådanne tjenester kan også stilles til rådighed via chatbokse. Information på websteder bør også omfatte den information, der er anført i dette direktiv vedrørende bevidstgørelse og kommunikation om ofres rettigheder, hvilket vil strømline den information, der gives på websteder, og undgå duplikering af websteder, der indeholder information om ofres rettigheder. Gennem hjælpelinjer bør ofre kunne få information om deres rettigheder, modtage følelsesmæssig støtte og blive henvist til politiet eller andre tjenester, herunder andre specialiserede hjælpelinjer, hvis det er nødvendigt. Følelsesmæssig støtte kan forstås som en empatisk tilgang til ofre, så de kan føle sig accepterede og sikre og kan udtrykke sig frit. Hjælpelinjerne bør også henvise ofre til andre specialiserede hjælpelinjer, der er omhandlet i Kommissionens beslutning 2007/116/EF⁴, såsom de harmoniserede numre for telefonrådgivningen for børn "116 111", hotlinen for efterlyste børn "116 000" og telefonrådgivningen for ofre for vold mod kvinder "116 016".

⁴ Kommissionens beslutning 2007/116/EF af 15. februar 2007 om at reservere medlemsstaternes nummerserie, der begynder med 116, til harmoniserede numre på harmoniserede tjenester af samfundsmæssig betydning (EUT L 49 af 17.2.2007, s. 30, ELI: [http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116(1)/oj)).

Hjælpelinjernes tjenester bør være tilgængelige på medlemsstatens officielle sprog som fastsat i dens nationale ret. For så vidt angår tjenester, der leveres af hjælpelinjer, bør medlemsstaterne bestræbe sig på at sikre, at disse tjenester ydes på mindst ét andet sprog, der forstås bredt i den pågældende medlemsstat. I dette tilfælde er det op til medlemsstaten på grundlag af objektive kriterier at beslutte, hvilket yderligere sprog der skal vælges. Et sprog, der forstås bredt, er et sprog, der anvendes i medlemsstaten ud over det eller de officielle sprog, og som offeret med rimelighed kan forventes at forstå. Et sprog, der forstås bredt, kan f.eks. være et mindretalssprog i en medlemsstat, en særligt sårbar befolknings sprog eller et sprog, der anvendes i vid udstrækning internationalt.

Medlemsstaterne bør sikre, at tjenester, der ydes af hjælpelinjer, der giver ofre den information, der er specificeret i dette direktiv, eller henviser dem til relevante tjenester eller specialiserede hjælpelinjer ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier, ydes på et sprog, som ofrene kan forstå, forudsat at dette som minimum er muligt ved hjælp af oversættelses- og tolkningsteknologier. Hjælpelinjer bør drives sikkert, så det sikres, at oplysninger og navnlig data ikke udveksles på en måde, der giver adgang uden behørig tilladelse. Uden at det berører nationale procedurer, er det vigtigt, at der gennemføres passende sikkerhedsforanstaltninger for at forhindre uautoriseret adgang. Det er vigtigt, at hjælpelinjer ikke kun er tilgængelige via indenlandske opkald via det EU-dækkende nummer 116 006, men også at der kan foretages opkald til dem fra en anden medlemsstat, navnlig af ofre, der har lidt skade i en anden medlemsstat end deres bopælsmedlemsstat.

Dette bør sikres f.eks. ved at stille et yderligere nummer til rådighed, hvortil der kan foretages opkald fra en anden medlemsstat, for at forbinde offeret med den hjælpelinje, som offeret har brug for at kontakte med henblik på at søge relevant bistand.

Medlemsstaterne bør sikre, at den støtte, der ydes af hjælpelinjer, ikke berører ofres ret til at modtage information om deres rettigheder og deres sag og til at kommunikere med kompetente myndigheder og generelle eller specialiserede støttetjenester for ofre ved hjælp af passende kommunikations- og informationsteknologier. Hjælpelinjerne bør drives af behørigt uddannede personer, herunder frivillige, for at sikre et højt serviceniveau og på en offerfølsom måde i overensstemmelse med eksisterende standarder for kvalitetsstøtte.

Hjælpelinjerne bør drives i henhold til de generelle regler fastlagt i direktiv 2012/29/EU som ændret ved nærværende direktiv for støttetjenester for ofre og agere i offerets interesse, og de bør være fortrolige og vederlagsfrie.

- (5) Anmeldelse af kriminalitet i Unionen bør forbedres for at bekæmpe straffrihed, undgå gentagen viktimisering og sikre tryggere samfund. Ofre er undertiden ikke klar over, at de er ofre for kriminalitet, mens de fortsat lider skade, såsom ofre for cyberkriminalitet. Det er nødvendigt at bekæmpe offentlighedens ligegyldighed over for kriminalitet ved at øge offentlighedens bevidsthed, hjælpe ofre, mindske eventuelle hindringer for anmeldelse af kriminalitet og skabe tryggere miljøer for ofre til at anmelde kriminalitet. Dette er særlig relevant for de ofre, der er mindst tilbøjelige til at anmelde kriminalitet, og som normalt er dem, der har størst behov for beskyttelse. For at afhjælpe at kriminalitet anmeldes for sjældent, er det også vigtigt at gøre det lettere for personer, der ved – eller i god tro har mistanke om – at der er begået en forbrydelse, at indberette til de kompetente myndigheder, at der er begået en forbrydelse.
- (6) Hvis forbrydelser ikke anmeldes, eller hvis de anmeldes for sjældent, påvirker dette hele Unionen og hindrer et velfungerende europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Processen for anmeldelse af forbrydelser omfatter forskellige trin, der er defineret i de gældende procedureregler, der er fastsat i national ret. Disse skridt omfatter, i givet fald og hvor det er relevant, indgivelse af en anmeldelse eller kompetente myndigheder, der handler på eget initiativ. Processen med at anmelde forbrydelser bør gøres mere effektiv for at forbedre forebyggelsen af kriminalitet og virke afskrækkende for potentielle lovovertrædere. Direktiv 2012/29/EU bør derfor ændres for at lette anmeldelsen af forbrydelser ved hjælp af let tilgængelige, brugervenlige informations- og kommunikationsteknologier.

- (7) For at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse for ofre bør medlemsstaterne indføre vederlagsfrie, tilgængelige, brugervenlige og sikre kanaler, der umiddelbart er til rådighed, til anmeldelse af forbrydelser. Anmeldelse af forbrydelser ved personligt fremmøde kan anses for mere hensigtsmæssig, bl.a. i hastesager såsom i sager, der involverer en overhængende trussel, i sager, hvor der er behov for øjeblikkelig opfølgning, i sager, hvor der straks skal sikres bevismateriale, eller i sager, hvor personlig kontakt er nødvendig for at sikre effektiviteten af den strafferetlige efterforskning. Anmeldelse af forbrydelser ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi vil kunne anses for hensigtsmæssig, bl.a. i visse ikkehastende sager og ikkevoldelige forbrydelser. Voldssager omfatter sager, der involverer fysisk eller psykisk vold. Ved afgørelsen af tilgængeligheden af en sådan anmeldelse bør medlemsstaterne tage offerets tarv i betragtning, under hensyntagen til om onlineanmeldelse vil sikre den kompetente myndigheds rettidige verifikation, vurdering eller behandling af anmeldelsen, om onlineanmeldelse vil skabe en risiko for tab eller forringelse af bevismateriale, og om en forsinket eller utilstrækkelig afhøring af offeret vil påvirke sagen negativt.

- (8) Medlemsstaterne bør lette tredjepartsanmeldelse. Tredjepartsanmeldelse kan udgøre et alternativ til anmeldelse direkte til de kompetente myndigheder og giver ofre mulighed for i god tro at informere en behørigt uddannet tredjepart såsom en civilsamfundsorganisation eller en ikkestatslig organisation om en forbrydelse. Denne tredjemand informerer så, så vidt muligt med offerets samtykke, de kompetente myndigheder. Tredjepartsanmeldelse kan lette ofres adgang til domstolsprøvelse under særlige omstændigheder såsom hvor de frygter konsekvenser. Den bidrager også til at afhjælpe, at kriminalitet anmeldes for sjældent. Medlemsstaterne kan støtte og lette tredjepartsanmeldelse ved at fremme et tættere samarbejde og en tættere dialog mellem de kompetente myndigheder og civilsamfundsorganisationer, der sandsynligvis vil modtage oplysninger fra ofre om forbrydelser. Dette samarbejde og denne dialog kan sætte myndighederne i stand til at få en korrekt forståelse af forekomsten af kriminalitet på lokalt eller samfundsmæssigt plan. Tredjepartsanmeldelse berører ikke nationale procedureregler vedrørende formalisering af anmeldelse og indgivelse af bevismateriale. En sådan anmeldelse adskiller sig fra tredjeparters, repræsentation af ofre i straffesager, og berører ikke de regler, der gælder i medlemsstaterne vedrørende den procedure, der er nødvendig, for at en kompetent myndighed kan træffe afgørelse om, hvorvidt der formelt skal indledes en efterforskning i en bestemt sag.

- (9) Foranstaltninger, der træffes for at beskytte ofre, inden gerningsmanden underrettes om, at en forbrydelse er blevet anmeldt, berører ikke artikel 3 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU⁵.
- (10) Medlemsstaterne bør sikre, at personer, hvis frihed er begrænset, effektivt kan anmelde en forbrydelse begået i faciliteter såsom institutioner for mental sundhed og social omsorg, børnehjem og plejehjem og ethvert andet offentligt eller privat lukket miljø under tilsyn af retslige, administrative eller andre offentlige myndigheder eller i enhver privat institution, som disse personer ikke har lov til frit at forlade eller ikke frit kan forlade.

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).

- (11) Det er vigtigt, at alle medlemsstater udvikler mere effektive mekanismer til at nå ud til ofre for forbrydelser, der ikke anmeldes. Omfanget af problemet med uanmeldt kriminalitet er betydeligt. Undersøgelsen fra 2021 fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder med titlen "Crime, Safety and Victims' Rights" viste, at ofre i de fleste tilfælde ikke anmelder forbrydelser. Dette er især bekymrende i forbindelse med visse former for kriminalitet såsom vold i hjemmet og for visse kategorier af ofre, navnlig dem, der er mest sårbare. For at afhjælpe at kriminalitet anmeldes for sjældent, bør medlemsstaterne tilskyndes til at udveksle bedste praksis og overveje innovative foranstaltninger, der har til formål at øge anmeldelsen af forbrydelser. I den forbindelse har nogle medlemsstater gennemført politikker baseret på "free in, free out"-tilgangen, som gør det muligt for personer at anmelde en forbrydelse til de kompetente myndigheder uanset deres opholdsstatus eller uden frygt for konsekvenser, i fald deres irregulære status afsløres. Kompetente myndigheder bør overholde gældende EU-regler om databeskyttelse, navnlig princippet om, at personoplysninger ikke bør behandles til andre formål end det, hvortil de er indsamlet, medmindre der findes et retsgrundlag i henhold til EU-retten eller national ret, og hvor behandlingen til sådanne andre formål er nødvendig og forholdsmæssig i et demokratisk samfund. Afhængigt af formålet med behandlingen bør de kompetente myndigheder anvende den relevante databeskyttelsesramme, herunder hvor personoplysninger overføres mellem forskellige myndigheder.
- (12) Medlemsstaterne bør sikre, at meddelelse til ofre om deres ret til at modtage information om straffesagen og ofrenes anmodning om at modtage sådan information registreres behørigt.

- (13) Målrettede og integrerede støttetjenester bør være tilgængelige for en bred vifte af ofre med særlige behov. Sådanne ofre kan omfatte ikke blot ofre for seksuel vold og ofre for kønsbaseret vold, herunder vold mod kvinder og vold i hjemmet, men også ofre for menneskehandel, ofre for organiseret kriminalitet, ofre med handicap, ofre for udnyttelse, ofre for hadforbrydelser, ofre for terrorisme, torturofre, ofre for tvungen forsvinding og ofre for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser eller aggressionsforbrydelser som defineret i artikel 6, 7, 8 og 8a i statuten for Den Internationale Straffedomstol. Som led i den målrettede og integrerede indsats over for ofre for seksuel vold kan seksuelle og reproduktive sundhedsydelser omfatte nødprævention, profylaktisk behandling efter eksponering, testning for seksuelt overførte infektioner og adgang til abort, hvor disse er lovligt tilgængelige i en given medlemsstat i overensstemmelse med national ret, herunder forfatningslove og -bestemmelser. Dette bør ske med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for udformningen af deres sundhedspolitik samt for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og behandling på sundhedsområdet i overensstemmelse med artikel 168, stk. 7, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
- (14) Generelle støttetjenester er tjenester, der er oprettet for at støtte alle ofre for kriminalitet. Specialiserede støttetjenester er tjenester, der er skræddersyet til specifikke grupper af ofre, eller er en specifik tjenestetype. Sådanne specialiserede støttetjenester kan ydes til særlige grupper af ofre, f.eks. på grundlag af den art forbrydelse, de har været offer for, eller offerets personlige karakteristika.

- (15) Generelle og specialiserede støttetjenester bør være lette at tilgå for ofre på et ikkeforskelsbehandlende grundlag før, under og i et passende tidsrum efter straffesagen. Medlemsstaterne bør sikre, at den geografiske fordeling af tjenester for ofre er tilstrækkelig, f.eks. at der findes tjenester i landdistrikter og i fjerntliggende og tyndt befolkede områder, under hensyntagen til den pågældende medlemsstats geografi og demografiske sammensætning, passende åbningstider og ydelse af tjenester gennem flere kanaler. Generelle og specialiserede støttetjenester bør koordineres, navnlig gennem henvisninger baseret på ofrenes særlige behov, være vederlagsfrie og være fortrolige, herunder være tilstrækkeligt beskyttet mod uretmæssig videregivelse.
- (16) I krisetider kan det være særlig nødvendigt at sikre, at ofre for kriminalitet har adgang til støttetjenester i overensstemmelse med deres individuelle behov. På grund af krisen kan det være vanskeligt for medlemsstaterne at sikre, at alle tjenester, der normalt ydes til ofre, fungerer fuldt ud. I tilfælde af en krise er det vigtigt, at medlemsstaterne sikrer, at der som minimum tages hensyn til ofrenes individuelle grundlæggende behov. Sådanne individuelle grundlæggende behov kan omfatte akutbehandling, herberger og foranstaltninger til fysisk beskyttelse og psykologisk støtte.
- (17) Der bør være yderligere psykologisk støtte til rådighed for ofre, der har brug for sådan støtte, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med deres individuelle behov, hvis det særlige behov for psykologisk støtte er blevet konstateret ved en individuel vurdering i henhold til dette direktiv.

- (18) For at undgå de alvorlige konsekvenser af viktimisering i en tidlig alder, som kunne have en negativ indvirkning på et offers samlede liv, er det afgørende at sikre, at alle børneofre, herunder børn, der har lidt skade som følge af at være vidne til en forbrydelse, modtager støtte og beskyttelse af højeste standard. Alle kompetente myndigheder bør anlægge en børnevenlig tilgang. Det er desuden vigtigt, at de mest sårbare børneofre i overensstemmelse med deres individuelle behov nyder godt af målrettede og integrerede støtte- og beskyttelsestjenester, der omfatter en koordineret og samarbejdsbaseret tilgang fra de retslige myndigheders og de sociale tjenesters side. Uden at det berører eksisterende nationale støtteordninger, opfordres medlemsstaterne til at stille sådanne støtte- og beskyttelsestjenester til rådighed i de samme lokaler, hvis dette kan forbedre tilgængeligheden, koordineringen og barnets generelle trivsel.
- (19) Deltagelse i en retssag kan være en følelsesmæssigt vanskelig og udfordrende oplevelse for ofre. Det er derfor vigtigt, at ofre, der befinder sig i retslokaler, bistås og er i stand til at deltage aktivt i straffesagen i overensstemmelse med deres rolle heri. Derfor bør alle ofre, der har brug for information og følelsesmæssig støtte i de retslokaler, hvor straffesagen finder sted, navnlig ofre for grov kriminalitet, modtage praktisk information om de organisatoriske aspekter af strafferetlige retssager samt følelsesmæssig støtte. Følelsesmæssig støtte kan tilbydes af f.eks. domstolspersonale, uddannede frivillige, støttetjenester for ofre eller kompetente myndigheder som fastsat af medlemsstaterne. En sådan bistand kræver ikke tilvejebringelse af yderligere faciliteter eller permanent tilstedeværelse af støttetjenester for ofre i retslokaler.

- (20) Alle ofre i Unionen bør i overensstemmelse med deres status i straffesager underrettes om afgørelser, der er truffet i retssager, og som berører dem direkte. Sådanne afgørelser bør som minimum omfatte afgørelser om tolkning og oversættelse under retsmøder og afgørelser vedrørende særlige beskyttelsesforanstaltninger for ofre med særlige beskyttelsesbehov. Ofre bør også have ret til at anmode om prøvelse af afgørelser vedrørende deres ret til tolkning og oversættelse, deres ret til at blive hørt og deres ret til retshjælp, hvor sådanne afgørelser træffes under retsmøder. Retten til at anmode om prøvelse bør udøves i overensstemmelse med procedurerne i national ret og ofrenes status i straffesager. Denne ret kræver ikke, at medlemsstaterne indfører en særskilt eller ny mekanisme eller procedure, hvorved afgørelsen kan anfægtes, hvis en sådan mekanisme eller procedure allerede findes, og bør ikke unødigt forlænge straffesager eller suspendere dem. Det bør være muligt at foretage en prøvelse af en afgørelse inden for samme instans, eventuelt af samme myndighed. Det bør også være muligt at foretage prøvelsen mundtligt under retssagen under behørig hensyntagen til offerets ret til oversættelse og tolkning.

- (21) Medlemsstaterne bør sikre, at personoplysninger om offerets bopæl eller andre tilsvarende kontaktoplysninger ikke videregives til gerningsmanden. I ekstraordinære tilfælde, hvor sådanne oplysninger bør gives til gerningsmanden, bør den kompetente myndighed i sin vurdering af, om der er behov for at videregive sådanne oplysninger, tage højde for udøvelsen af retten til et forsvar under behørig hensyntagen til artikel 7 i direktiv 2012/13/EU for at undgå at skade retten til et forsvar og enhver legitim interesse i videregivelse, der kunne veje tungere end offerets ret til beskyttelse af personoplysninger. I ekstraordinære tilfælde, hvor der er behov for at videregive sådanne oplysninger, er det vigtigt, at kompetente myndigheder overvejer at træffe passende beskyttelsesforanstaltninger for at afbøde eventuelle risici for psykisk eller fysisk skade på offeret. Nærværende direktiv berører ikke national ret om gennemsigtighed og offentlig adgang til oplysninger, som er baseret på medlemsstaternes forfatningsmæssige traditioner.

- (22) Retten til retshjælp er afgørende for at sikre ofre i straffesager universel adgang til domstolsprøvelse og effektiv deltagelse, og adgang til retshjælp bør derfor stilles til rådighed for ofre, der har ret til at blive parter i straffesager. Dette bør omfatte de ofre, der har status som part på tidspunktet for indgivelsen af en anmodning om retshjælp, samt dem, hvis formelle status som part vil blive afgjort i en senere fase af sagen, såsom i en situation, hvor en parts status først tildeles efter en afgørelse om at retsforfølge gerningsmanden. Retshjælp bør dække omkostninger og udgifter til advokatbistand under straffesager, herunder omkostninger, der er påløbet, før en part har fået tildelt status som part. Når der foretages en vurdering af sagens realitet, og der allerede er foretaget en individuel vurdering i henhold til dette direktiv, opfordres medlemsstaterne til at tage hensyn til resultaterne af denne vurdering. Visse kategorier af ofre såsom ofre med handicap, børneofre eller ofre for visse forbrydelser, navnlig ofre i sårbare situationer, som har ret til at blive parter i straffesager, bør tildeles retshjælp, når de ikke har tilstrækkelige midler. Disse kategorier bør defineres af medlemsstaterne i national ret. Dette direktiv giver ikke ret til at blive part i straffesager. Medlemsstaterne opfordres til at yde retshjælp til ofre for kønsbaseret vold, terrorisme og menneskehandel, uden hensyn til en transgvurdering eller en vurdering af sagens realitet.

- (23) Alle ofre bør vurderes rettidigt, tilstrækkeligt, effektivt og forholdsmæssigt i overensstemmelse med dette direktiv og med de nationale procedurer, der er relevante for at give virkning til dette direktivs bestemmelser. Nationale procedurer er vigtige for at sikre, at støtte- og beskyttelsesforanstaltninger tilpasses offerets individuelle behov og omstændighederne, og at de kompetente myndigheder på nationalt, regionalt eller lokalt plan kan fastlægge den praktiske tilrettelæggelse af vurderingerne, herunder de mest hensigtsmæssige institutioner eller organer til at foretage dem. Det er afgørende at sikre, at ofrene modtager den støtte og beskyttelse, der svarer til deres individuelle behov. Den individuelle vurdering af ofrenes behov for støtte og beskyttelse bør vare så længe som nødvendigt, afhængigt af ofrenes individuelle behov. Dette betyder, at denne vurdering kan foretages i faser, f.eks. vil nogle ofre kun have kontakt med en polititjeneste, mens andre ofre vil gennemgå yderligere faser af den individuelle vurdering. Alle ofre bør vurderes i så tidlig en fase som muligt såsom under deres første kontakt med de kompetente myndigheder, f.eks. retshåndhævende myndigheder og anklagemyndigheder, hvis personale på passende vis bør være uddannet til at sikre, at de mest sårbare ofre identificeres i sagens meget tidlige faser. Ofre, der har behov for en udvidet vurdering, bør, hvor det er relevant, vurderes i samarbejde eller koordinering med relevante institutioner og organer samt med generelle og specialiserede støttetjenester, herunder henvisninger dertil, afhængigt af ofrenes individuelle behov og procedurens fase. Sådanne tjenester og retshåndhævende myndigheder er bedst i stand til at vurdere ofrenes trivsel. Kontakt med hjælpelinjer betragtes ikke som den første kontakt med kompetente myndigheder.

Relevante institutioner og organer kan omfatte kompetente retslige og retshåndhævende myndigheder, der arbejder med ofre, samt sådanne, der er ansvarlige for vedtagelsen af beskyttelsesforanstaltninger. Den individuelle vurdering af et offers behov bør omfatte en vurdering af offerets behov for støtte og ikke kun beskyttelse. Det er afgørende at identificere ofre, der har behov for særlig støtte, så der ydes målrettet støtte såsom psykologisk støtte til dem, der har brug for den. Ved vurderingen af ofrenes behov for støtte og beskyttelse bør der fokuseres på at beskytte offerets sikkerhed og yde målrettet støtte og beskyttelse under hensyntagen til bl.a. offerets individuelle omstændigheder, konsekvenserne af forbrydelsen og offerets specifikke sårbarheder. Den individuelle vurdering bør navnlig tage hensyn til ofrenes personlige karakteristika, herunder relevante erfaringer med forskelsbehandling, herunder forskelsbehandling baseret på intersektionelle grunde såsom køn, herunder kønsidentitet, alder, handicap, opholdsstatus, religion eller tro, sprog, race, social eller etnisk oprindelse og seksuel orientering. I den individuelle vurdering bør der på grundlag af de tilgængelige oplysninger også tages hensyn til de risici, der stammer fra gerningsmanden, som kan have en forhistorie med vold, anvendelse af våben eller narkotikamisbrug og dermed udgøre en større risiko for ofrene, samt situationer, hvor ofrene er afhængige af gerningsmanden, f.eks. økonomisk. Den individuelle vurdering bør foretages under hensyn til offerets tarv, idet sekundær eller gentagen viktimisering undgås. Hvor det er relevant og hensigtsmæssigt, bør der i den individuelle vurdering tages behørigt hensyn til offerets familiemedlemmers behov for støtte og beskyttelse.

- (24) Som følge af vurderingen af ofres behov for beskyttelse bør ofre, der har behov for fysisk beskyttelse, navnlig ofre i livstruende situationer, kunne modtage fysisk beskyttelse på en måde, der er tilpasset deres særlige situation. Foranstaltninger til fysisk beskyttelse bør omfatte tilstedeværelse af retshåndhævende myndigheder eller andre organer, der yder fysisk beskyttelse, foranstaltninger til at holde gerningsmanden væk fra offeret på grundlag af nationale afgørelser om bortvisning, tilhold eller beskyttelse eller henvisninger til herberger og anden midlertidig indkvartering. Sådanne foranstaltninger kan være af strafferetlig, administrativ eller civilretlig karakter. Medlemsstaterne bør øge bevidstheden hos de relevante kompetente myndigheder om tilgængeligheden af sådanne beskyttelsesforanstaltninger og bør sikre, at ofre informeres om både tilgængeligheden af sådanne foranstaltninger og deres ret til at ansøge om dem. Herberger og anden passende midlertidig indkvartering for ofre spiller en afgørende rolle med hensyn til at beskytte ofrene mod voldshandlinger. De tilbyder sikker indkvartering og nødindkvartering, hvor ofre kan søge tilflugt for vold og støtte til at genopbygge deres liv uden vold. Medlemsstaterne er også bundet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1385⁶ og skal derfor have særlige herberger og anden passende midlertidig indkvartering for ofre for vold i hjemmet og seksuel vold, da disse udgør afgørende tjenester for disse ofre.

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1385 af 14. maj 2024 om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (EUT L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

- (25) Når en afgørelse om erstatning til offeret er blevet truffet under straffesagen, bør den tilkendte erstatning betales af gerningsmanden uden unødigt forsinkelse. Forsinkelse beregnes fra udløbet af den sidste dag i fristen for endelig betaling og betragtes som "uberettiget", når den overstiger, hvad der med rimelighed kan forventes i betragtning af sagens omstændigheder. Den tilkendte erstatning, der er omhandlet i dette direktiv, er den erstatning, der er tilkendt i henhold til en endelig afgørelse om erstatning. Medlemsstaterne bør indføre passende fuldbyrdelses- eller håndhævelsesforanstaltninger for at hjælpe ofre med at opnå denne tilkendte erstatning. Sådanne fuldbyrdelses- eller håndhævelsesforanstaltninger vil bl.a. kunne omfatte beslaglæggelse af aktiver, fuldbyrdelse ved fogeder, udlæg i indtægter eller offentlige betalinger, eller andre civil- eller strafferetlige procedurer, der sikrer fuldbyrdelse af den endelige afgørelse om erstatning. Medlemsstaterne har skønsbeføjelse med hensyn til, om den tilkendte erstatning til offeret fuldt eller delvist skal lægges ud i overensstemmelse med national ret. At lægge erstatning ud kræver ikke, at medlemsstaterne indfører nye erstatningsmekanismer eller fungerer som den primære betaler af erstatningen.
- (26) De kompetente myndigheder bevarer fuld skønsbeføjelse ved fastlæggelsen af de foranstaltninger, der er passende for at minimere de vanskeligheder, som ofre med bopæl i en anden medlemsstat end den, hvor forbrydelsen blev begået, står over for.

(27) Forherligelse af alvorlige forbrydelser som defineret i national ret såsom offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som defineret i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541⁷ eller hyldest af gerningsmanden til en alvorlig forbrydelse kan medføre, at ofres værdighed berøves, og at de påføres yderligere lidelse eller skade. Sådanne ofre bør have adgang til de støtte- og beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i nærværende direktiv. Sådanne forbrydelser kan gøre ofrene særligt sårbare over for sekundær og gentagen viktimisering, intimidering og gengældelse. Offentlig opfordring til at begå en terrorhandling omfatter bl.a. forherligelse af terrorhandlinger og udgør en forbrydelse i henhold til direktiv (EU) 2017/541. Desuden udgør offentlig tilskyndelse til racisme eller fremmedhad eller offentligt forsvar for eller benægtelse eller bagatellisering af folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden eller krigsforbrydelser forbrydelser i henhold til Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA⁸. Nærværende direktiv kræver ikke, at medlemsstaterne kriminaliserer forherligelse af alvorlige forbrydelser, og det kræver heller ikke, at hadefuld tale eller hadforbrydelser kriminaliseres. Rådets konklusioner af 4. december 2023 om forbedring af støtten til og anerkendelsen af terrorofre indeholder en værdifuld liste over bedste praksis og foranstaltninger til bedre beskyttelse af ofre for en sådan forbrydelse. Det er vigtigt, at medlemsstaterne også træffer foranstaltninger til at støtte ofre for andre former for kriminalitet såsom ofre for seksuel vold, som står over for en høj risiko for sekundær viktimisering og kan lide yderligere skade og berøves deres værdighed som følge af forherligelsen af sådanne lovovertrædelser.

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).

⁸ Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA af 28. november 2008 om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 55, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/913/oj).

- (28) Foranstaltninger, der gør det muligt for ofre og deres familiemedlemmer at undgå kontakt med gerningsmanden, kan omfatte tilgængeligheden af mobile skærme i retssale.
- (29) Embedsmænd, der sandsynligvis vil komme i personlig kontakt med ofre, bør have adgang til og modtage regelmæssig og tilstrækkelig uddannelse på et niveau svarende til den kontakt, de har med ofre, med henblik på gennemførelsen af direktiv 2012/29/EU. En sådan uddannelse er særlig relevant for politifolk, personale ved retterne, dommere, anklagere, advokater og personer, der yder støttetjenester for ofre og tjenester vedrørende genoprettende retfærdighed, samt for sundhedspersonale, i det omfang de kommer i kontakt med ofre. Uddannelse af kompetente myndigheder bør være effektiv og tværfaglig og bør sigte efter at drage fordel af nye teknologier til at øge engagement og interaktion. Det er vigtigt, at uddannelsesprogrammer omfatter spørgsmål såsom afdækning af den art skade, som ofrene har lidt, forebyggelse af sekundær og gentagen viktimering, empatisk og offersensitiv kommunikation, valg af passende støtte- og beskyttelsesforanstaltninger samt effektiv koordinering og henvisning til støttetjenester for ofre. Uddannelsen bør være køns-, handicap-, børne- og traumesensitiv. Uddannelsens effektivitet kan forbedres yderligere ved at samarbejde med ikkestatslige organisationer, herunder foreninger for ofre og civilsamfundsorganisationer. Det er vigtigt at fremme gensidig uddannelse og udveksling af god praksis mellem nationale myndigheder, herunder retslige og retshåndhævende myndigheder, og støtteorganisationer for ofre for at sikre bedre støtte til og beskyttelse af ofre samt koordinering mellem de involverede myndigheder og organisationer. Specifikke retningslinjer og tjeklister for retshåndhævelsespersonale betragtes som god praksis. Uddannelsen bør også fokusere på cyberkriminalitet for at gøre det muligt for personer, der kommer i kontakt med ofre for cyberkriminalitet, at imødekomme disses særlige behov.

- (30) Trods de betydelige forbedringer, der er opnået siden ikrafttrædelsen af direktiv 2012/29/EU, er der dokumentation for, at ofre stadig ofte ikke har tilstrækkelig bevidsthed om deres rettigheder, hvilket undergraver nævnte direktivs effektivitet og afskrækker ofre fra at stå frem og anmelde kriminalitet. Det er derfor bydende nødvendigt, at medlemsstaterne iværksætter effektive bevidstgørelseskampagner for at øge ofres bevidsthed om deres rettigheder i henhold til direktiv 2012/29/EU som ændret ved nærværende direktiv og øvrige rettigheder i henhold til national ret, hvor sådanne finder anvendelse. Medlemsstaterne bør også tage passende tiltag til at øge bevidstheden i befolkningen som helhed, herunder i skoler. Sådanne kampagner vil kunne gennemføres ved hjælp af en række forskellige kommunikationsmetoder såsom medierne, herunder sociale medier, plakater i den offentlige transport, foldere hos domstole, på hospitaler og på politistationer eller mobilapplikationer. Derudover bør medlemsstaterne forbedre identifikationen af steder, hvor ofre kan henvende sig og få hjælp til at kunne udøve deres rettigheder i henhold til nærværende direktiv, f.eks. gennem skiltning eller oprettelse af offentlige fortegnelser og registre, f.eks. over akkrediterede støtteorganisationer eller advokater. Det er vigtigt, at medlemsstaterne tilstræber at udvikle sådanne foranstaltninger på samme vis for alle former for kriminalitet. Medlemsstaterne bør sikre, at forbedrede foranstaltninger imødekommer behovene hos ofre, hvis kommunikationsbarrierer er højere end andre ofres, herunder ofre, der er bosiddende i en anden medlemsstat end den, hvor forbrydelsen blev begået, ofre med handicap og børneofre.

- (31) Ofre kan ikke fuldt ud nyde godt af deres ret til information, støtte og beskyttelse i overensstemmelse med deres individuelle behov, hvis der er utilstrækkeligt samarbejde og koordinering i deres nationale retssystemer mellem dem, der kommer i kontakt med ofre. Uden tæt samarbejde og koordinering mellem relevante aktører såsom centrale myndigheder i overensstemmelse med den interne struktur og kompetencefordeling i medlemsstaterne, retshåndhævende myndigheder, anklagemyndigheder, retslige myndigheder, myndigheder med ansvar for frihedsberøvelse, tjenester vedrørende genoprettende retfærdighed og støttetjenester for ofre i samråd med relevante faglige organisationer og civilsamfundsorganisationer er det vanskeligt for ofre at udøve deres rettigheder i henhold til direktiv 2012/29/EU effektivt. Andre myndigheder såsom sundhedspleje, uddannelse og sociale tjenester samt ikkestatslige organisationer opfordres til at deltage i dette samarbejde og denne koordinering. Dette er særlig vigtigt i forbindelse med børneofre.

- (32) Som svar på de mangler, der er identificeret i evalueringen af direktiv 2012/29/EU, bør medlemsstaterne udarbejde og gennemføre specifikke protokoller eller retningslinjer. Disse protokoller eller retningslinjer er afgørende for at sikre, at ofre får information om deres rettigheder og om deres sag, og at ofre vurderes på passende vis, så de kan få den støtte og beskyttelse, der svarer til deres individuelle behov, som vil kunne ændre sig over tid. Protokoller eller retningslinjer kan være bindende eller ikkebindende og kan udarbejdes på en måde, der bedst svarer til de nationale retsordener og den måde, retsvæsenet er indrettet på i medlemsstaterne. Protokoller eller retningslinjer bør følges af dem, de er rettet til, når de gennemføres. Disse protokoller eller retningslinjer bør omfatte tilrettelæggelsen af tjenester og tiltag i medfør af direktiv 2012/29/EU som ændret ved nærværende direktiv af de kompetente myndigheder og personer, der kommer i kontakt med ofre, om tilvejebringelse af information til ofre, lettelse af anmeldelse af forbrydelser for de mest sårbare ofre, herunder ofre, der er frihedsberøvet og befinder sig i lukkede miljøer såsom i institutionel pleje, den individuelle vurdering af ofrenes behov og samarbejde mellem støttetjenester. Med hensyn til tilvejebringelse af information til ofre er det vigtigt at sikre, at sådan information er enkel og letforståelig, gives rettidigt, gentages over tid og er tilgængelig i flere formater, herunder mundtligt, skriftligt og digitalt.

Med hensyn til anmeldelse af forbrydelser, herunder for personer, der er frihedsberøvet, eller hvis frihed er begrænset, bør protokollerne eller retningslinjerne omfatte ofrenes adgang til information om deres rettigheder og til støtte og beskyttelse i overensstemmelse med deres behov samt metoder til anmeldelse af forbrydelser. Protokollerne eller retningslinjerne bør indeholde generelle instrukser, på en omfattende måde, dog uden at beskæftige sig med enkeltsager, om tilrettelæggelsen af tjenester, herunder generelle og specialiserede støttetjenester, og af tiltag i henhold til direktiv 2012/29/EU som ændret ved nærværende direktiv. Protokollerne eller retningslinjerne kan bygge på eksisterende metoder til samarbejde og koordinering mellem de kompetente myndigheder og andre personer, der kommer i kontakt med ofre, i medlemsstaterne.

- (33) For at give ofre enkle og moderne midler til at udøve deres rettigheder bør medlemsstaterne gøre det muligt for ofre at kommunikere elektronisk med de nationale kompetente myndigheder ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier. Sådanne informations- og kommunikationsteknologier kan f.eks. omfatte e-mails, livechats, videoopkald og onlineportaler med adgang til informationer for registrerede deltagere. Medlemsstaterne kan frit beslutte, hvilke kommunikationsmidler der er bedst egnede med hensyn til de forskellige bestemmelser i dette direktiv. Ofre bør have mulighed for at anvende informations- og kommunikationsteknologier til at kontakte hjælpelinjer for ofre, til at modtage skriftlig bekræftelse på deres formelle anmeldelse, til at anmelde en forbrydelse online på de betingelser, der er fastsat i dette direktiv, og til at indgive bevismateriale, hvor det er muligt. Derudover bør ofre have mulighed for at anvende tilgængelige, sikre og brugervenlige informations- og kommunikationsteknologier, hvor det er muligt, til at kommunikere med kompetente myndigheder og med støttetjenester. De bør navnlig kunne anvende sådanne teknologier, hvor det er muligt, til at modtage informationer om deres rettigheder fra den første kontakt med de kompetente myndigheder og til at modtage informationer om deres sag, herunder for at få mulighed for at få meddelelse om gerningsmandens løsladelse eller flugt fra frihedsberøvelse, og til efter anmodning at modtage en oversættelse af den skriftlige bekræftelse af deres formelle anmeldelse.

Informationerne fra den første kontakt med en kompetent myndighed kan gives elektronisk i et standardformat. Ofre bør kunne vælge mellem de kommunikationsmetoder, der er stillet til rådighed, og, hvor det er relevant, bør medlemsstaterne indføre sådanne informations- og kommunikationsteknologier som et alternativ til kommunikationsmetoden ved personligt fremmøde, uden dog at erstatte denne. Kommunikationsmetoden ved personligt fremmøde, herunder med de kompetente myndigheder og med støttetjenesterne, bør fortsat være tilgængelig for ofre, hvis de ønsker det. Hvis medlemsstaternes systemer kræver brug af specifikke elektroniske identifikations- og signaturmetoder, bør disse systemer give ofre, der er bosiddende i andre medlemsstater, lige adgangsmuligheder i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014⁹.

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).

- (34) Ofre for en forbrydelse, der fandt sted i en anden medlemsstat end deres bopælsmedlemsstat, kan være ude af stand til at give samtykke til behandling af deres personoplysninger såsom i situationer, hvor offeret er alvorligt såret, eller umiddelbart efter et terrorangreb. I sådanne tilfælde bør den medlemsstat, hvor forbrydelsen fandt sted, kunne behandle offerets personoplysninger, herunder videregive disse personoplysninger til de kompetente myndigheder i offerets bopælsmedlemsstat, uden offerets samtykke, i overensstemmelse med gældende EU-ret, navnlig artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679¹⁰. Med henblik på retshåndhævelse finder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680¹¹ anvendelse.

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (den generelle forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

- (35) Medlemsstaterne bør sikre tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer til en effektiv anvendelse af de foranstaltninger, der er fastsat i dette direktiv. Der bør lægges særlig vægt på oprettelse af hjælpelinjer for ofre, at sikre den gnidningsløse funktion af generelle og specialiserede støttetjenester, ydelse af retshjælp og den individuelle vurdering af ofres behov for støtte og beskyttelse, herunder hvor sådanne tjenester ydes af ikkestatslige organisationer.

- (36) Unionen og medlemsstaterne er parter i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap¹² ("FN-konventionen") og er bundet af forpligtelserne i FN-konventionen inden for rammerne af deres respektive beføjelser. I henhold til FN-konventionens artikel 13 er deltagerstaterne forpligtet til at sikre effektiv adgang til retssystemet for personer med handicap på lige fod med andre, hvorfor det er nødvendigt at sikre tilgængelighed og i rimeligt omfang foretage tilpasninger og proceduremæssige tilpasninger, så ofre med handicap kan nyde deres rettigheder som ofre på lige fod med andre. I artikel 2 i FN-konventionen defineres "tilpasninger i rimeligt omfang" som "nødvendige og passende ændringer og justeringer, som ikke indebærer en uforholdsmæssig stor eller unødvendig byrde, når dette i et konkret tilfælde er nødvendigt for at sikre, at handicappede kan nyde eller udøve alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på lige fod med andre". Tilgængelighedskravene for produkter og tjenester i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882¹³ kan lette gennemførelsen af FN-konvention og sikre, at de rettigheder for ofre, der er fastsat i direktiv 2012/29/EU, er tilgængelige for personer med handicap.

¹² EUT L 23 af 27.1.2010, s. 37.

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).

I artikel 13 i FN-konventionen henvises der til "procesretlige tilpasninger" som et middel til at gøre det lettere for personer med handicap effektivt at deltage i straffesager, uden at der dog gives en definition af begrebet. Nyttige retningslinjer i denne henseende findes i "International Principles and Guidelines on Access to Justice for Persons with Disabilities" (internationale principper og retningslinjer for adgang til retssystemet for personer med handicap) fra 2020 fra FN's komité for rettigheder for personer med handicap. I henhold til disse retningslinjer forstås ved procesretlige tilpasninger alle nødvendige og passende ændringer og justeringer i forbindelse med adgang til retssystemet, når dette i et konkret tilfælde er nødvendigt, for at sikre deltagelse af personer med handicap på lige fod med andre. Det kan omfatte mellemænd eller formidlere, procesretlige tilpasninger og kommunikationsstøtte. Procesretlige tilpasninger er ikke begrænset af begrebet uforholdsmæssig stor eller unødvendig byrde.

- (37) Eurojust bør sikre, at der tages passende hensyn til anmodninger vedrørende ofres rettigheder i overensstemmelse med dets mandat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727¹⁴.

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

- (38) Indsamling af korrekte og sammenhængende data og rettidig offentliggørelse af indsamlede data og statistikker er afgørende for at sikre fuldt kendskab til ofres rettigheder i Unionen og for at overvåge gennemførelsen af direktiv 2012/29/EU som ændret ved nærværende direktiv. Indførelse af et krav om, at medlemsstaterne hvert tredje år på en harmoniseret måde indsamler og indberetter data til Kommissionen opdelt efter køn, aldersgruppe og, hvor det er muligt og relevant, forholdet mellem offeret og gerningsmanden og lovovertrædelsens art, som er tilgængelige på centralt plan om ofre for kriminalitet, forventes at udgøre et relevant skridt i retning af at sikre, at politikker og strategier vedtages på grundlag af data. Data om forholdet mellem offeret og gerningsmanden og lovovertrædelsens art er nyttige til at kortlægge underliggende mønstre, øge forståelsen af risikodynamikken og identificere sårbare grupper. Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder fortsætter med at bistå Kommissionen og medlemsstaterne med indsamling, udarbejdelse og formidling af tilgængelige statistikker om ofre og med at indberette tilgængelige data på centralt plan, der viser, hvordan ofre har udøvet de rettigheder, der er fastsat i direktiv 2012/29/EU som ændret ved nærværende direktiv.
- (39) Medlemsstaterne har anerkendt, at Kommissionen for at sikre sammenhæng og effektivitet i tiltag i forbindelse med politikken for ofres rettigheder, som går på tværs af mange forskellige politikområder, har udpeget en koordinator for ofres rettigheder med ansvar for at sikre, at platformen for ofres rettigheder fungerer gnidningsløst, og har forpligtet sig til at samarbejde konstruktivt med denne koordinator.

- (40) I overensstemmelse med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal der være adgang til effektive retsmidler, hvis rettighederne i henhold til dette direktiv krænkes. Princippet om EU-rettens effektivitet kræver derudover, at national procesret ikke gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at håndhæve rettigheder i henhold til EU-retten.
- (41) Dette direktiv finder anvendelse på alle ofre for alle former for kriminalitet og berører ikke mere specifikke bestemmelser i andre EU-retsakter, der omhandler de særlige behov hos særlige kategorier af ofre såsom ofre for menneskehandel, ofre for seksuelt misbrug, børn, der er ofre for seksuel udnyttelse, herunder børn, der er ofre for materiale, der viser seksuelt misbrug, ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet samt ofre for terrorisme.
- (42) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af behovet for at lette retligt samarbejde i straffesager ved at sikre tillid til lige adgang til ofres rettigheder, uanset hvor i Unionen forbrydelsen fandt sted, men kan på grund af de påtænkte foranstaltningers omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (43) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (44) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Irland ved skrivelse af 27. oktober 2023 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.
- (45) Direktiv 2012/29/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1
Ændring af direktiv 2012/29/EU

Direktiv 2012/29/EU ændres således:

1) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 3a

Hjælpelinjer for ofre

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at oprette tilgængelige, brugervenlige, sikre, vederlagsfrie og fortrolige hjælpelinjer for ofre. Disse hjælpelinjer skal:
 - a) give ofrene den information, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1
 - b) tilbyde følelsesmæssig støtte
 - c) henviser ofre til relevante tjenester, herunder generelle og specialiserede støttetjenester eller specialiserede hjælpelinjer, hvis det er nødvendigt.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de hjælpelinjer, der er omhandlet i stk. 1, er tilgængelige pr. telefon via et EU-dækkende telefonnummer for indenlandske opkald, nemlig "116 006", ud over eventuelle eksisterende nationale telefonnumre. Medlemsstaterne sikrer også, at sådanne tjenester ydes ved hjælp af andre sikre og tilgængelige informations- og kommunikationsteknologier, herunder onlineapplikationer og websteder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at hjælpelinjerne ud over det EU-dækkende nummer er tilgængelige via et særligt nummer til internationale opkald for ofre, der har lidt skade i en anden medlemsstat end deres bopælsmedlemsstat. Sådanne internationale opkald behøver ikke at være vederlagsfrie.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de tjenester, der leveres af deres hjælpelinjer, der er omhandlet i stk. 1, er tilgængelige på deres officielle sprog som fastsat i national ret. Medlemsstaterne skal bestræbe sig på at sikre, at disse tjenester ydes på mindst ét andet sprog, der forstås bredt i den pågældende medlemsstat.
5. Hvis de tjenester, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og c), ydes ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier, sikrer medlemsstaterne, at disse tjenester er tilgængelige på et sprog, som offeret kan forstå, såsom ved hjælp af oversættelses- og tolkningsteknologier.
6. Hjælpelinjer kan etableres af offentlige eller ikkestatslige organisationer og kan organiseres på et professionelt eller frivilligt grundlag.
7. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at hjælpelinjerne yder tilgængelig støtte af høj kvalitet til ofre inden for tilstrækkelige åbningstider.
8. Medlemsstaterne sikrer, at hjælpelinjerne bemannes af behørigt uddannede personer."

2) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 5a

Anmeldelse af forbrydelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre kan anmelde forbrydelser til de kompetente myndigheder ved hjælp af vederlagsfrie, tilgængelige, brugervenlige og sikre kanaler, der er umiddelbart til rådighed.

Ud over anmeldelse af kriminalitet ved personligt fremmøde sikrer medlemsstaterne, at forbrydelser kan anmeldes til de kompetente myndigheder ved hjælp af vederlagsfrie, tilgængelige, sikre og brugervenlige informations- og kommunikationsteknologier, i det mindste ved ikkehastende sager og ikkevoldelige forbrydelser, forudsat at sådan anmeldelse tjener ofrenes tarv.

Hvis en medlemsstat giver mulighed for at anmelde forbrydelser ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi, skal denne mulighed, hvor det er muligt, omfatte indgivelse af bevismateriale.

Anmeldelse af forbrydelser ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi berører ikke nationale procedureregler vedrørende formalisering af sådan anmeldelse og af indgivelse af bevismateriale.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at gøre det lettere for en fysisk eller juridisk person, der er vidende om eller i god tro har mistanke om, at der er begået forbrydelser, eller at der må forventes voldshandlinger, at indberette dette til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med nationale procedureregler.
3. Med henblik på at gøre det lettere for civilsamfundsorganisationer, der sandsynligvis vil modtage information om forbrydelser, at foretage tredjepartsanmeldelse, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre samarbejde mellem kompetente myndigheder og sådanne organisationer.
4. Hvis en anden person end offeret anmelder en forbrydelse, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder, hvor det er nødvendigt og i overensstemmelse med national ret, træffer passende foranstaltninger til at beskytte offeret, inden gerningsmanden underrettes om, at en forbrydelse er blevet anmeldt.
5. Medlemsstaterne sikrer, at enhver person, der er frihedsberøvet, eller hvis frihed er begrænset, effektivt kan anmelde en forbrydelse, der er begået i frihedsberøvelses- eller indkvarteringsfaciliteter, som denne person ikke har lov til at forlade eller ikke frit kan forlade, eller steder, hvor vedkommendes bevægelsesfrihed er indskrænket. Sådanne faciliteter omfatter som minimum:
 - a) fængsler, detentionscentre og detentioner for mistænkte og tiltalte

- b) særlige frihedsberøvelses- og indkvarteringsfaciliteter for tredjelandstatsborgere, der opholder sig ulovligt i den pågældende medlemsstat, herunder med henblik på at forberede deres tilbagesendelse og udsendelse
 - c) faciliteter for ansøgere om og personer med international beskyttelse
 - d) enhver anden form for offentlig eller privat institution, som offeret ikke har lov til at forlade eller ikke frit kan forlade, såsom specialiserede indkvarteringscentre for personer med handicap, børn og ældre.
6. Hvis børn kontakter kompetente myndigheder for at anmelde forbrydelser, sikrer medlemsstaterne, at anmeldelsesprocedurerne er sikre, gennemføres på en fortrolig måde i overensstemmelse med national ret, er udformet og tilgængelige på en børnevenlig måde, og anvender sprog, der er passende for barnets alder og modenhed.

Hvis en forbrydelse involverer indehaveren af forældremyndigheden, og der er en interessekonflikt mellem barneofferet og indehaveren af forældremyndigheden, sikrer medlemsstaterne, at barneofferets mulighed for at anmelde forbrydelsen ikke er betinget af samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger til at beskytte barnets sikkerhed, inden de underretter indehaveren af forældremyndigheden om, at der er blevet anmeldt en lovovertrædelse.

7. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ofre, der er tredjelandstatsborgere, uanset deres opholdsstatus, ikke afskrækkes fra at anmelde en forbrydelse, og at de behandles på en ikkeforskelsbehandlende måde.

Medlemsstaterne sikrer navnlig, at alle ofre, uanset deres opholdsstatus, ikke forhindres i at udøve deres rettigheder i henhold til dette direktiv, herunder deres ret til at blive hørt i henhold til artikel 10 og retten til at få foretaget en individuel vurdering i henhold til artikel 22.

Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret til enhver tid udstede en selvstændig opholdstilladelse eller anden tilladelse, der giver ret til ophold, til en tredjelandstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område.

8. Medlemsstaterne sikrer, at ofre på det tidspunkt, hvor en forbrydelse anmeldes:
- a) oplyses om muligheden for, at deres personoplysninger videregives til gerningsmanden i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, for at sætte gerningsmanden i stand til at udøve sin ret til et forsvar, og
 - b) får mulighed for at give udtryk for deres syn på denne mulighed."

3) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende litraer:

"c) enhver afgørelse om at retsforfølge gerningsmanden

d) om tilgængeligheden af beskyttelsesforanstaltninger, herunder beskyttelsesordrer

e) om offerets rolle i straffesager i overensstemmelse med nationale regler, herunder, hvor det er relevant, om muligheden for at blive part i sådanne sager

f) om gældende regler for at gøre krav på og opnå erstatning."

b) Stk. 5 affattes således:

"5. Medlemsstaterne sikrer, at ofre har mulighed for uden unødigt forsinkelse at få meddelelse om, hvornår den person, der er varetægtsfængslet, retsforfølges eller er blevet dømt for forbrydelser, som vedrører dem, løslades fra frihedsberøvelse, herunder retsligt tilsyn, eller er flygtet fra frihedsberøvelse. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at ofre informeres om enhver relevant foranstaltning, der træffes for at beskytte dem i tilfælde af gerningsmandens løsladelse eller flugt."

c) Følgende stykke tilføjes:

"7. Medlemsstaterne sikrer, at det forhold, at ofre er blevet underrettet om deres ret til at modtage information om straffesagen, samt ofrenes anmodning om at modtage information i henhold til denne artikel, registreres behørigt i overensstemmelse med registreringsproceduren i henhold til national ret."

4) Artikel 7, stk. 6 og 7, affattes således:

"6. Uanset stk. 1 og 3 kan der gives en mundtlig oversættelse eller et mundtligt sammendrag af væsentlige dokumenter i stedet for en skriftlig oversættelse, forudsat at en sådan mundtlig oversættelse eller et sådant mundtligt sammendrag ikke vanskeliggør en retfærdig rettergang eller offerets mulighed for at udøve sine rettigheder, herunder muligheden for at deltage i straffesager i overensstemmelse med offerets rolle heri.

7. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed foretager en vurdering af, om ofrene har behov for tolkning eller oversættelse, jf. denne artikels stk. 1 og 3. Ofrene kan anke en afgørelse om ikke at tilbyde tolkning eller oversættelse. Procedurereglerne for en sådan prøvelse fastlægges i national ret. Bestemmelserne i artikel 10b, stk. 2, finder anvendelse på afgørelser om ikke at stille tolkning eller oversættelse til rådighed, der træffes under retsmøder."

5) I artikel 8 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 og 3 affattes således:

- "2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre uden unødigt forsinkelse kontaktes af de relevante generelle eller specialiserede støttetjenester, hvis den individuelle vurdering, der er omhandlet i artikel 22, viser, at der er behov for støtte, og forudsat at offeret efter at være blevet informeret om de støttetjenester, der kan ydes, giver sit samtykke til at blive kontaktet af støttetjenester, eller hvis offeret anmoder om støtte.

3. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at etablere vederlagsfrie og fortrolige specialiserede støttetjenester ud over, eller som en integrerende del af, almindelige støttetjenester for ofre eller til at gøre det muligt for støtteorganisationer for ofre at henvende sig til eksisterende specialiserede organer, der tilbyder sådan specialiseret støtte. Ofre har adgang til sådanne tjenester i overensstemmelse med deres særlige behov, og familiemedlemmer har adgang i overensstemmelse med deres særlige behov og den skade, de har lidt som følge af den forbrydelse, der er begået mod offeret. Hvis der ikke ydes specialiserede støttetjenester som en integrerende del af de generelle støttetjenester for ofre, koordineres generelle og specialiserede støttetjenester."

b) Følgende stykker tilføjes:

"6. Medlemsstaterne tilstræber at sikre, at de specialiserede støttetjenester forbliver fuldt operationelle for ofre i krisetider såsom sundhedskriser, humanitære situationer eller andre nødsituationer.

7. Støttetjenester for ofre skal være til rådighed og lette at tilgå, herunder online eller ved hjælp af andre passende midler såsom informations- og kommunikationsteknologier. Medlemsstaterne sikrer, at den geografiske fordeling og kapaciteten af de støttetjenester for ofre, der er omhandlet i denne artikel og i artikel 9a, er tilstrækkelig under hensyntagen til den pågældende medlemsstats geografi og demografiske sammensætning."

6) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Litra a) affattes således:

"a) information, rådgivning og støtte, der er relevant for ofres rettigheder, herunder vedrørende adgang til nationale ordninger til opnåelse af erstatning for skade forvoldt ved forbrydelser, adgang til juridisk rådgivning, herunder retshjælp, og vedrørende deres rolle i straffesager, herunder forberedelse af deltagelse i retssagen".

ii) Litra c) affattes således:

"c) følelsesmæssig støtte

ca) psykologisk støtte eller, hvis psykologisk støtte ikke er til rådighed, en henvisning til tjenester, der kan yde psykologisk støtte".

iii) Følgende afsnit tilføjes:

"Med henblik på første afsnits litra ca) skal der, hvis der ved en individuel vurdering som omhandlet i artikel 22 konstateres et særligt behov for psykologisk støtte, stilles yderligere psykologisk støtte til rådighed for et offer, der har behov for en sådan støtte, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med offerets individuelle behov og de relevante nationale sundheds- eller socialsystemer, som regulerer adgangen til psykologisk støtte."

b) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at støttetjenester for ofre tager særligt hensyn til de særlige behov hos ofre, der har lidt væsentlig skade som følge af forbrydelsens alvor."

c) Stk. 3, litra b), affattes således:

"b) målrettet og integreret støtte samt information om og, hvor det er relevant, en henvisning til tjenester, der tilbyder medicinske og retsmedicinske undersøgelser, hvilket kan indbefatte omfattende lægelige sundhedsydelser, herunder seksuelle og reproduktive sundhedsydelser, i overensstemmelse med national ret, og information om og, hvor det er relevant, en henvisning til social og psykologisk rådgivning, herunder traumebehandling, for ofre med særlige behov såsom ofre for seksuel vold, ofre for kønsbaseret vold, herunder vold mod kvinder og vold i hjemmet, der er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1385*, ofre for menneskehandel, ofre for organiseret kriminalitet, ofre med handicap, ofre for udnyttelse, ofre for hadforbrydelser, ofre for terrorisme, torturofre, ofre for tvungen forsvinding og ofre for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser eller aggressionsforbrydelser som defineret i artikel 6, 7, 8 og 8a i statutten for Den Internationale Straffedomstol.

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1385 af 14. maj 2024 om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (EUT L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>)."

d) Følgende stykker tilføjes:

- "4. Medlemsstaterne giver ofre for seksuel vold rettidig adgang til sundhedsydelser, herunder til seksuelle og reproduktive sundhedsydelser, i overensstemmelse med direktiv (EU) 2024/1385 og national ret.
5. Medlemsstaterne yder den beskyttelse og de specialiserede støttetjenester, der er nødvendige for at imødekomme de mange forskellige behov hos ofre med særlige behov i overensstemmelse med de protokoller eller retningslinjer, der er omhandlet i artikel 26a, stk. 1, litra d).
6. Medlemsstaterne sikrer, at de støttetjenester, der er omhandlet i denne artikel og i artikel 9a, lever op til gældende standarder med hensyn til kvaliteten af disse tjenester. De tjenester, som støttetjenesterne yder, revideres, hvor det er relevant, og tilpasses om nødvendigt i overensstemmelse hermed. Revisioner af disse tjenester må ikke påføre organisationer, der yder tjenesterne, en urimelig byrde."

7) Følgende artikel indsættes i kapitel II:

"Artikel 9a

Målrettede og integrerede støttetjenester for børneofre

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at børneofre har adgang til børnevenlige, målrettede og integrerede støttetjenester, som yder alderssvarende støtte og beskyttelse, der er nødvendig for fuldt ud at imødekomme de mange forskellige behov hos børneofre, herunder børn, der har lidt skade som følge af at være vidne til en forbrydelse.
2. De i stk. 1 omhandlede målrettede og integrerede støttetjenester for børneofre skal omfatte en koordineret mekanisme indbefattende flere instanser, som indeholder følgende tjenester:
 - a) tilrådighedsstillelse af den information, der er omhandlet i artikel 4
 - b) lægeundersøgelser
 - c) følelsesmæssig, social og psykologisk støtte
 - d) administrativ bistand
 - e) anmeldelse af forbrydelser

f) individuel vurdering som omhandlet i artikel 22

g) videooptagelse af afhøringer som omhandlet i artikel 24, stk. 1, litra a).

3. Medlemsstaterne overvejer at sikre, at de tjenester, der er omhandlet i stk. 2, ydes under samme tag, idet der tages særligt hensyn til børneofres tarv, herunder alvoren af den skade, som børneofrene har lidt som følge af kriminalitet.

4. De målrettede og integrerede støttetjenester for børneofre, der er omhandlet i denne artikel, kan etableres som offentlige eller ikkestatslige organisationer."

8) Følgende artikler indsættes:

"Artikel 10a

Ret til bistand i retslokaler

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ofre modtager følelsesmæssig støtte og praktisk information om de organisatoriske aspekter af strafferetlige retssager i retslokaler og i overensstemmelse med deres individuelle behov.

Artikel 10b

Ret til information om afgørelser truffet under en retssag og ret til prøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre i overensstemmelse med deres status i straffesagen i henhold til national ret straks underrettes om afgørelser vedrørende deres ret til tolkning og oversættelse under retsmøder i henhold til artikel 7, stk. 1 og 3, og afgørelser vedrørende foranstaltninger i henhold til artikel 23, stk. 3, der træffes i retssager, og som berører dem direkte.

2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre i overensstemmelse med deres status i straffesager i henhold til national ret har ret til at anmode om prøvelse i overensstemmelse med national ret af som minimum enhver afgørelse, der træffes under retsmøder, vedrørende deres:
 - a) ret til tolkning eller oversættelse i henhold til artikel 7, stk. 1 og 3
 - b) ret til at blive hørt i henhold til artikel 10, og
 - c) ret til retshjælp i henhold til artikel 13.

Medlemsstaterne kan give mulighed for, at ofre kan anmode om prøvelse af afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 18 og artikel 23, stk. 3.

Procedurereglerne for prøvelse af afgørelser i henhold til dette stykke, herunder med hensyn til om en sådan prøvelse har opsættende virkning, fastsættes i national ret. Enhver behandling af en sådan prøvelse må ikke i urimelig grad forlænge straffesagen. Denne prøvelse kan foretages i samme instans og af samme myndighed, herunder mundtligt under retssagen."

9) Artikel 13 affattes således:

"Artikel 13

Ret til retshjælp

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre, der har ret til at blive part i en straffesag, og som ikke har tilstrækkelige midler til at betale for advokatbistand under straffesagen, har adgang til retshjælp, herunder i givet fald med henblik på at kræve erstatning.

Medlemsstaterne kan anvende en trangsvurdering, en vurdering af sagens realitet eller begge dele til at afgøre, om der skal bevilges retshjælp.

Hvor en medlemsstat anvender en trangsvurdering, tager den hensyn til alle relevante og objektive faktorer såsom den pågældende persons indkomst, formue og familiemæssige situation, udgifterne til advokatbistand og levestandarden i denne medlemsstat samt offerets afhængighed af gerningsmanden.

Hvor en medlemsstat anvender en vurdering af sagens realitet, tager den hensyn til forbrydelsens grovhed, sagens kompleksitet og alvoren af den skade, som offeret har lidt.

De procedureregler, der regulerer ofres adgang til retshjælp, fastlægges i national ret.

2. Uanset stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at visse kategorier af ofre som fastsat i national ret såsom børneofre eller ofre med handicap, som har ret til at blive part i straffesager, og som ikke har tilstrækkelige midler, har ret til retshjælp."

10) Artikel 16, stk. 2, erstattes af følgende:

- "2. Medlemsstaterne indfører fuldbyrdelses- eller håndhævelsesforanstaltninger med henblik på at gøre det lettere for gerningsmanden uden unødigt forsinkelse at betale den erstatning, der er tilkendt offeret.
3. Hvis der er tilkendt erstatning til et offer for en forsætlig voldsforbrydelse, men gerningsmanden ikke har betalt denne tilkendte erstatning til offeret inden for en rimelig frist, og de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2, ikke har givet resultat inden for en rimelig frist, kan medlemsstaterne helt eller delvist lægge den tildelte erstatning ud til offeret i overensstemmelse med national ret. En sådan betaling fritager ikke gerningsmanden for sin forpligtelse til at betale den tildelte erstatning, og medlemsstaterne har ret til at inddrive denne betaling fra gerningsmanden."

11) I artikel 17 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder træffer passende foranstaltninger til at begrænse de vanskeligheder, som opstår, hvis offeret har bopæl i en anden medlemsstat end den, hvor forbrydelsen blev begået, især med hensyn til sagens tilrettelæggelse. Med henblik herpå skal myndighederne i den medlemsstat, hvor forbrydelsen blev begået, have mulighed for at:

- a) optage forklaring fra offeret umiddelbart efter anmeldelsen af forbrydelsen til den kompetente myndighed
- b) høre ofre, der har bopæl i en anden medlemsstat, via videokonference eller anden audiovisuel transmission i overensstemmelse med konventionen udarbejdet af Rådet i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater*, undertegnet den 29. maj 2000, og med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU**

- c) gøre det lettere for ofre, der har bopæl i en anden medlemsstat, at deltage i straffesager, ved hjælp af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, i det omfang dette er muligt inden for rammerne af EU-retten og national ret og i overensstemmelse med offerets rolle i straffesagen.

* EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3.

** Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>)."

b) Følgende stykke tilføjes:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kan anmode om bistand fra Eurojust i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727* og fra Det Europæiske Retlige Netværk, der er oprettet ved Rådets afgørelse 2008/976/RIA**, og kan fremsende information til Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk med henblik på at lette samarbejdet med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i grænseoverskridende sager, i overensstemmelse med mandaterne for Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk.

* Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

** Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om Det Europæiske Retlige Netværk (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>)."

12) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 18a

Yderligere ret til beskyttelse

Medlemsstaterne sikrer, at adgang til støtte- og beskyttelsesforanstaltninger i henhold til dette direktiv, kan bevilges til ofre, der har lidt yderligere skade såsom berøvelse af værdighed som følge af forherligelse af alvorlige forbrydelser som defineret i national ret såsom offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som defineret i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541* eller som følge af hyldest af gerningsmændene.

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).

13) Artikel 19 affattes således:

"Artikel 19

Ret til at undgå kontakt med gerningsmanden

1. Medlemsstaterne skaber de nødvendige betingelser for, at kontakt mellem ofre og disses familiemedlemmer og gerningsmanden om nødvendigt kan undgås i de lokaler, hvor straffesagen finder sted, på eget initiativ eller på offerets anmodning, medmindre straffesagen gør en sådan kontakt nødvendig.
2. Medlemsstaterne sikrer, at nye retsbygninger har særskilte venteområder for ofre. Medlemsstaterne vurderer muligheden for og gennemførligheden af at oprette særskilte venteområder for ofre i eksisterende retslokaler.
3. Medlemsstaterne sikrer, at ofre om nødvendigt bliver informeret om de foranstaltninger, der er til rådighed, for at kontakt med gerningsmanden kan undgås."

14) I artikel 21 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

"Ret til beskyttelse af privatlivets fred og til, at personoplysninger ikke videregives".

b) Følgende stykker tilføjes:

- "3. Medlemsstaterne sikrer, at personoplysninger om offerets bopæl eller andre lignende kontaktoplysninger såsom offerets telefonnummer og e-mailadresse ikke gives til gerningsmanden, medmindre dette er nødvendigt med henblik på artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU^{*}, eller hvor de kompetente myndigheder enten efter anmodning eller på eget initiativ efter en individuel vurdering har fastslået, at der er en legitim interesse i videregivelse, der vejer tungere end offerets ret til beskyttelse af personoplysninger.
4. Stk. 3 finder anvendelse på straffesager, der indledes efter den ... [tre år fra datoen for dette ændringsdirektivs ikrafttræden].

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>)."

15) I artikel 22 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

"Individuel vurdering af ofre for at identificere særlige støtte- og beskyttelsesbehov".

b) Stk. 1, 2, 3 og 4 erstattes af følgende:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at der rettidigt foretages en individuel vurdering af ofre ("den individuelle vurdering") med henblik på under hele retssagen at identificere særlige støtte- og beskyttelsesbehov og afgøre, om og i hvilken udstrækning offeret ville nyde godt af yderligere psykologisk støtte i henhold til artikel 9, stk. 1, litra ca), af tjenester ydet i henhold til artikel 9a eller af særlige foranstaltninger i henhold til artikel 18, 18a, 23 og 24, på grund af dette offers særlige sårbarhed over for sekundær og gentagen viktimisering, intimidering eller gengældelse.

Medlemsstaterne fastlægger den praktiske tilrettelæggelse af den individuelle vurdering af ofre.

- 1a. Den individuelle vurdering indledes i så tidlig en fase som muligt såsom ved offerets første kontakt med de kompetente myndigheder og varer så længe, som det er nødvendigt, afhængigt af det enkelte offers særlige behov. Hvis resultatet af den indledende fase af den individuelle vurdering foretaget af de myndigheder, med hvem offeret har haft den først kontakt, viser, at der er behov for en udvidet vurdering, foretages en sådan vurdering, hvor det er hensigtsmæssigt, i samarbejde eller koordinering med de relevante institutioner og organer samt med generelle og specialiserede støttetjenester, herunder gennem henvisning til sådanne tjenester, afhængigt af ofrenes individuelle behov og procedurens fase.

Den individuelle vurdering foretages af behørigt uddannede personer og skal tjene offerets tarv, idet der tages særligt hensyn til at undgå sekundær eller gentagen viktimering.

De kompetente myndigheder, institutioner, organer og støttetjenester imødekommer ofrenes behov for støtte og beskyttelse uden unødigt forsinkelse og på koordineret vis.

2. Den individuelle vurdering tager hensyn til:
 - a) offerets personlige karakteristika, herunder relevante erfaringer med forskelsbehandling, herunder forskelsbehandling baseret på intersektionelle grunde såsom køn, herunder kønsidentitet, alder, handicap, opholdsstatus, religion eller tro, sprog, race, social eller etnisk oprindelse og seksuel orientering
 - b) forbrydelsens art eller type
 - c) omstændighederne ved forbrydelsen
 - d) offerets forhold til og de risici, som stammer fra, gerningsmanden.

3. I forbindelse med den individuelle vurdering skal der tages særligt hensyn til:
 - a) ofre, der har lidt betydelig skade på grund af forbrydelsens alvor eller gentagelse
 - b) ofre, der har været udsat for en forbrydelse, der blev begået på grund af fordomme eller med et forskelsbehandlende motiv, der især kan have forbindelse med ofrenes personlige karakteristika
 - c) ofre, hvis forhold til og afhængighed af gerningsmanden gør dem særligt sårbare.

Med henblik på første afsnit skal der tages behørigt hensyn til ofre for terrorisme, ofre for organiseret kriminalitet, ofre for menneskehandel, ofre for kønsbaseret vold, herunder vold mod kvinder og vold i hjemmet, ofre for seksuel vold, herunder seksuelt misbrug af børn, ofre for udnyttelse, ofre for hadforbrydelser, torturofre, ofre for tvungen forsvinding, ofre med handicap og ofre for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser eller aggressionsforbrydelser som defineret i artikel 6, 7, 8 og 8a i statuten for Den Internationale Straffedomstol. Der tages i givet fald særligt hensyn til ofre for onlinebaserede former af disse forbrydelser og til ofre, der falder ind under mere end én af disse kategorier.

Såfremt det er relevant og hensigtsmæssigt, tages der i den individuelle vurdering hensyn til særlige behov hos offerets familiemedlemmer.

- 3a. I forbindelse med den individuelle vurdering tages der særligt hensyn til risici, som stammer fra gerningsmanden, som omhandlet i stk. 2, litra d), såsom:
- a) risikoen for voldelig adfærd
 - b) risikoen for legemsbeskadigelse
 - c) risikoen for brug af våben

- d) forbindelse til eller deltagelse i organiseret kriminalitet
 - e) narkotika- eller alkoholmisbrug
 - f) misbrug af børn
 - g) mentale sundhedsproblemer
 - h) stalkingadfærd, eller
 - i) udtalelser, der indeholder trusler eller hadefuld tale.
4. Med henblik på dette direktiv formodes børneofre at have særlige støtte- og beskyttelsesbehov på grund af deres sårbarhed over for sekundær og gentagen viktimisering, intimidering og gengældelse. For at afgøre om og i hvilket omfang de ville nyde godt af særlige foranstaltninger som fastsat i henhold til artikel 18, 18a, 23 og 24, underkastes børneofre den individuelle vurdering. Den individuelle vurdering af børneofre tilrettelægges inden for rammerne af målrettede og integrerede støttetjenester som omhandlet i artikel 9a og tager hensyn til eventuelle særlige behov, som børneofre uden forældreomsorg måtte have som følge af en forbrydelse."

c) Stk. 6 og 7 affattes således:

- "6. Individuelle vurderinger foretages under tæt inddragelse af offeret og tager hensyn til offerets ønsker, herunder hvis den pågældende ikke ønsker at nyde godt af særlige foranstaltninger som fastsat i artikel 8, 9, 9a, 23 og 24.
7. Medlemsstaterne sikrer, at den individuelle vurdering revideres i overensstemmelse med offerets individuelle behov, og at der, hvor det er relevant, træffes nye foranstaltninger eller foretages tilpasning af igangværende foranstaltninger for at afspejle offerets individuelle behov for at sikre, at støtte- og beskyttelsesforanstaltningerne tager højde for offerets ændrede situation. Hvis de elementer, der ligger til grund for den individuelle vurdering, har ændret sig væsentligt, sikrer medlemsstaterne, at vurderingen ajourføres under hele straffesagen."

16) I artikel 23 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Uden at det berører retten til et forsvar og i overensstemmelse med reglerne om domstolenes skøn sikrer medlemsstaterne, at ofre med særlige beskyttelsesbehov, for hvem der træffes særlige foranstaltninger, der er identificeret som følge af den individuelle vurdering kan nyde godt af de foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 2, 3 og 4. Hvis operationelle eller praktiske begrænsninger gør det umuligt at træffe en særlig foranstaltning, der påtænkes som følge af den individuelle vurdering, eller hvis der er et presserende behov for at afhøre offeret, og undladelse heraf kunne skade offeret eller en anden person eller gribe ind i sagens forløb, kan medlemsstaterne undtagelsesvis beslutte ikke at træffe den påtænkte særlige foranstaltning."

b) Stk. 2, litra d), affattes således:

"d) afhøring af ofre for seksuel vold eller for kønsbaseret vold, herunder vold mod kvinder og vold i hjemmet, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv (EU) 2024/1385, foretages af en person af samme køn som offeret, hvis offeret ønsker det, forudsat at det ikke griber ind i straffesagens forløb, medmindre afhøringen foretages af en anklager eller en dommer."

c) Stk. 3, litra c), affattes således:

"c) foranstaltninger til at undgå unødvendig afhøring om offerets privatliv, der ikke er relevant for forbrydelsen, herunder offerets seksuelle orientering, køn, herunder kønsidentitet, eller tidligere seksuelle adfærd, og".

d) Følgende stykker tilføjes:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder tillægges beføjelse til at træffe passende foranstaltninger under straffesagen og så længe, det er nødvendigt, for at yde fysisk beskyttelse til ofre med særlige beskyttelsesbehov som identificeret i overensstemmelse med artikel 22, herunder følgende foranstaltninger:

- a) permanent eller midlertidig tilstedeværelse af retshåndhævende myndigheder eller andre organer, der yder fysisk beskyttelse i overensstemmelse med national ret
- b) afgørelser om bortvisning, tilhold eller beskyttelse for at beskytte ofre mod voldshandlinger, i overensstemmelse med national ret
- c) adgang til herberger og anden passende midlertidig indkvartering, i overensstemmelse med national ret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, hvor det er relevant for offerets sikkerhed, underretter offeret om muligheden for at anmode om afgørelser om bortvisning, tilhold eller beskyttelse og om muligheden for at søge grænseoverskridende anerkendelse af afgørelser om beskyttelse i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU* eller beskyttelsesforanstaltninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013**.

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre (EUT L 338 af 21.12.2011, s. 2, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/99/oj>).

** Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013 af 12. juni 2013 om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/606/oj>)."

17) I artikel 24 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende litra:

"d) barnets ret til at blive hørt og barnets tarv sikres under strafferetlige efterforskninger og straffesager i overensstemmelse med artikel 10."

b) Følgende stykke tilføjes:

"3. Hvis lovovertrædelsen involverer indehaveren af forældremyndigheden på en måde, der indebærer en interessekonflikt mellem barneofferet og indehaveren af forældremyndigheden, tager medlemsstaterne hensyn til barnets tarv og sikrer, at enhver handling, der kræver samtykke i henhold til national ret, ikke er betinget af samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden."

18) Artikel 25 affattes således:

"Artikel 25

Uddannelse af fagfolk

1. Medlemsstaterne sikrer, at embedsmænd, som sandsynligvis vil komme i kontakt med ofre, såsom politifolk og personale ved retterne får både generel og specialiseret uddannelse på et niveau svarende til den kontakt, de har med ofre, for at øge deres opmærksomhed på ofres behov, for at sætte dem i stand til at behandle ofre på en uvildig, respektfuld, ikkeforskelsbehandlende og professionel måde og, hvor det er relevant, på en traumesensitiv, kønssensitiv, handicapsensitiv og barnesensitiv måde og for at undgå sekundær viktimisering. Der skal også gives uddannelse vedrørende ofre for cyberkriminalitet.

2. Uden at det berører retsvæsenets uafhængighed og forskelle i opbygningen af retsvæsenet inden for Unionen, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der gives både generel og specialiseret uddannelse til dommere og anklagere, der er involveret i strafferetlige efterforskninger og straffesager, for så vidt angår målene i dette direktiv, der er passende for disse dommeres og anklageres funktioner. Sådant uddannelse skal være menneskerettighedsbaseret, have offeret i centrum og være køns-, handicap- og barnesensitiv.
3. Uden at det berører advokaterhvervets uafhængighed, skal medlemsstaterne anbefale, at de ansvarlige for uddannelsen af advokater stiller såvel generel som specialiseret uddannelse til rådighed med henblik på at øge advokaters bevidsthed om ofres behov og sætte dem i stand til at behandle ofre på en traume-, køns-, handicap- og barnesensitiv måde.
4. Medlemsstaterne tilskynder gennem deres offentlige tjenester eller ved at finansiere støtteorganisationer for ofre initiativer, der sikrer, at personer, der yder støttetjenester for ofre og tjenester vedrørende genoprettende retfærdighed, modtager den nødvendige uddannelse på et niveau svarende til den kontakt, de har med ofre, og overholder de faglige standarder, for at sikre, at sådanne tjenester ydes på en uvildig, respektfuld, ikkeforskelsbehandlende, barnesensitiv og professionel måde.

5. Under hensyn til de arbejdsopgaver, der udføres, og arten og omfanget af den kontakt, som fagfolk, herunder relevant sundhedspersonale, har med ofre, tilsigter uddannelsen at sætte fagfolkene i stand til at give ofre anerkendelse og behandle dem på en respektfuld, professionel og ikkeforskelsbehandlende måde.
6. Uddannelse, der er omhandlet i denne artikel, skal tage hensyn til de protokoller eller retningslinjer, der er omhandlet i artikel 26a, stk. 1.
7. Den i denne artikel omhandlede uddannelse, som henhører under medlemsstaternes ansvar, gennemføres regelmæssigt. Hver medlemsstat træffer foranstaltninger til at støtte organer og organisationer, der er ansvarlige for sådan uddannelse, med henblik på at udvikle, gennemføre og sikre modtagelse af sådan uddannelse samt kvaliteten og tilgængeligheden heraf på hele medlemsstatens område."

19) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 25a

Bevidstgørelse om og formidling af ofres rettigheder

1. Medlemsstaterne tager passende tiltag, herunder ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier, for at øge bevidstheden om de i dette direktiv fastsatte rettigheder, begrænse risikoen for viktimisering og minimere de negative konsekvenser af kriminalitet og risikoen for sekundær og gentagen viktimisering, intimidering og gengældelse, navnlig gennem målretning mod grupper såsom børn og ofre for kønsbaseret vold. Sådanne tiltag kan omfatte oplysnings- og bevidstgørelseskampagner og forsknings- og uddannelsesprogrammer, hvor det er hensigtsmæssigt i samarbejde med relevante civilsamfundsorganisationer og andre interessenter, samt foranstaltninger til at øge ofres bevidsthed om, hvor de kan få hjælp, og hvordan de kan udøve deres rettigheder, herunder ved at stille offentlige registre over akkrediterede støtteorganisationer til rådighed.
2. Medlemsstaterne informerer offentligheden om anmeldelse af en forbrydelse, ofres rettigheder, hvilke generelle og specialiserede støttetjenester for ofre der er til rådighed, retssystemets funktion samt relevante procedurer og ansøgningsprocesser. Sådant information skal være let at tilgå, brugervenlig, gives i et almindeligt sprog og være umiddelbart til rådighed såsom på et websted.

Medlemsstaterne sikrer, at indholdet af den information, der videregives til offentligheden, udarbejdes i samarbejde med civilsamfundsorganisationer, hvor det er relevant, ikke er modstridende og regelmæssigt ajourføres for at sikre, at den er nøjagtig."

20) Artikel 26, stk. 2, affattes således:

"2. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder kan behandle ofres personoplysninger, herunder videregive disse personoplysninger til de kompetente myndigheder i offerets bopælsmedlemsstat, hvis offeret giver sit samtykke, eller, hvis offeret ikke er i stand til at give samtykke, uden et sådant samtykke, i overensstemmelse med gældende EU-ret."

21) I kapitel 5 indsættes følgende artikler:

"Artikel 26a

Protokoller eller retningslinjer for koordinering og samarbejde i medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne udarbejder og gennemfører særlige protokoller eller retningslinjer, som afhængigt af national ret er af bindende eller ikkebindende karakter, om, hvordan de kompetente myndigheder og personer, der kommer i kontakt med ofre, skal tilrettelægge tjenester og tiltag i medfør af dette direktiv. Protokollerne eller retningslinjerne udarbejdes i koordination og samarbejde med relevante aktører såsom centrale myndigheder, i overensstemmelse med den interne struktur og kompetencefordeling i medlemsstaterne, retshåndhævende myndigheder, anklagemyndigheder, retslige myndigheder, myndigheder med ansvar for frihedsberøvelse, tjenester vedrørende genoprettende retfærdighed og støttetjenester for ofre og i samråd med relevante faglige organisationer og civilsamfundsorganisationer, med henblik på at tilgodese ofrenes behov.

Protokollerne eller retningslinjerne skal som minimum indeholde generelle instrukser om, hvordan:

- a) ofre modtager al den nødvendige information, der er tilpasset deres behov, i overensstemmelse med dette direktiv
 - b) dette direktivs artikel 5a skal anvendes af de kompetente myndigheder
 - c) den individuelle vurdering omhandlet i artikel 22 og ydelsen af støttetjenester til ofre med særlige behov foretages, således at der tages hensyn til ofrenes individuelle behov i de forskellige faser af straffesagen
 - d) samarbejdet mellem generelle og specialiserede støttetjenester, herunder målrettede og integrerede støttetjenester for børneofre som omhandlet i artikel 9a, foregår.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de protokoller eller retningslinjer, der er omhandlet i stk. 1, revideres, hvor det er nødvendigt, for at sikre, at de er effektive, såsom i tilfælde af væsentlige ændringer i national ret.

Artikel 26b

Anvendelse af informations- og kommunikationsteknologier

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre kan udøve deres rettigheder fastsat i artikel 3a, artikel 5, stk. 1, og artikel 5a, stk. 1, for så vidt angår onlineanmeldelse, ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre kan udøve deres rettigheder fastsat i artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 3, artikel 5a, stk. 6, artikel 6, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og artikel 10b, ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier, hvis sådanne er til rådighed, i overensstemmelse med national ret.
3. Medlemsstaterne sikrer, at ofre ikke med den begrundelse, at de er bosiddende i en anden medlemsstat, forhindres i at udøve deres rettigheder som omhandlet i stk. 1 ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier.

Medlemsstaterne sikrer, at ofre ikke med den begrundelse, at de er bosiddende i en anden medlemsstat, forhindres i at udøve deres rettigheder som omhandlet i stk. 2 ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier, hvis sådanne teknologier er til rådighed i medlemsstaterne.

4. Hvor nationale systemer, der giver mulighed for at anvende informations- og kommunikationsteknologier, kræver brug af elektronisk identifikation, signaturer og segl, tillader medlemsstaterne brugen af europæiske digitale identitetstegnebøger, anmeldte elektroniske identifikationsordninger, kvalificerede elektroniske signaturer og kvalificerede elektroniske segl, som anvendes i enhver anden medlemsstat som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014*.

Artikel 26c

Rettigheder for ofre med handicap

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre med handicap på lige fod med andre nyder godt af de informations- og kommunikationsteknologier, der er omhandlet i dette direktivs artikel 26b, ved at overholde tilgængelighedskravene i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882**.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre med handicap på lige fod med andre har adgang til enhver procedure, støttetjeneste og beskyttelsesforanstaltning, der er omfattet af anvendelsesområdet for dette direktiv, i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i bilag I til direktiv (EU) 2019/882.

Medlemsstaterne sikrer, at der efter anmodning stilles rimelig tilpasning og procesretlig tilpasning til rådighed for ofre med handicap.

-
- * Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).
- ** Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>)."

22) Artikel 28 affattes således:

"Artikel 28

Tilvejebringelse af data og statistikker

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at oprette et system til indsamling, udarbejdelse og formidling af statistikker om ofre.

Statistikkerne skal som minimum indeholde følgende data, der er til rådighed på centralt plan, opdelt efter offerets køn og aldersgruppe (barn/voksen) samt, hvor det er muligt og relevant, forholdet mellem offeret og gerningsmanden og lovovertrædelsens art:

- a) antallet af ofre
- b) antallet og arten af anmeldte forbrydelser.

Statistikkerne skal også indeholde data, der er tilgængelige på centralt plan, og som viser, hvordan ofre har udøvet de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv. Med henblik på dette stykke kan medlemsstaterne anvende data, der er indsamlet på grundlag af relevante EU-retsakter.

2. Medlemsstaterne bestræber sig på at indsamle de statistikker, der er omhandlet i denne artikel, på grundlag af en fælles opdeling, der fastsættes i samarbejde med og i overensstemmelse med de standarder, som Kommissionen (Eurostat) har udviklet i samarbejde med nationale myndigheder. De indberetter disse data til Kommissionen (Eurostat) hvert tredje år. De indberettede data må ikke indeholde personoplysninger.
3. Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder støtter medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med indsamlingen, udarbejdelsen og formidlingen af tilgængelige statistikker om ofre for kriminalitet samt indberetningen af tilgængelige data, der viser, hvordan ofre har udøvet de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.
4. Kommissionen (Eurostat) støtter medlemsstaterne i forbindelse med dataindsamlingen omhandlet i stk. 1, herunder ved at fastlægge fælles standarder.
5. Medlemsstaterne gør de indsamlede statistikker offentligt tilgængelige på en lettilgængelig og brugervenlig måde. Statistikkerne må ikke indeholde personoplysninger."

23) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 28b

Ressourcer

Uden at det berører medlemsstaternes budgetmæssige autonomi, sikrer medlemsstaterne tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer til en effektiv anvendelse af de foranstaltninger, der er fastsat i dette direktiv."

24) Artikel 29 affattes således:

"Artikel 29

Kommissionens rapportering og revision

Kommissionen forelægger senest den ... [seks år fra datoen for dette ændringsdirektivs ikrafttræden] Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv. Rapporten skal indeholde en vurdering af, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, herunder den tekniske gennemførelse, og navnlig den måde, hvorpå medlemsstaterne gennemfører artikel 9a, stk. 3. Kommissionen tager i sin rapport hensyn til konklusionerne fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder og Eurostat.

Rapporten ledsages om nødvendigt af et lovgivningsmæssigt forslag."

Artikel 2
Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den ... [to år fra datoen for dette ændringsdirektivs ikrafttræden] med undtagelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme dette direktivs artikel 1, nr. 21), udelukkende vedrørende artikel 26b i direktiv 2012/29/EU, som vedtages og offentliggøres senest den ... [fire år fra datoen for nærværende ændringsdirektivs ikrafttræden]. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3
Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den ...

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand